

Jeannette Doornenbal: Samen – en inclusief

7 juni 1954 – 12 maart 2021

Door Laura Batstra en Mineke van Essen

“Hier krijgen we nog heel wat mee te stellen”, schijnt haar moeder te hebben gezegd toen ze op 7 juni 1954 haar net gebaarde baby **Jeannette Marieke Doornenbal** in de heldere ogen keek. Inderdaad was Jeannette vanaf haar jonge jaren al kritisch en nam ze geen blad voor de mond. Ze vond bijvoorbeeld dat haar vader ondanks zijn fulltime baan meer in het huishouden diende te doen, en hamerde daar ook op. Niet verwonderlijk dus dat toen Jeannette in 1983 bij de Groningse vakgroep Orthopedagogiek kwam werken, ze onder meer onderwijs in *Vrouwenstudies* ging geven.

Haar universitaire loopbaan was in de jaren zeventig begonnen, met een student-assistentenschap bij onderwijskunde. De studie beëindigde ze met een afstudeerscriptie over de moeilijk opvoedbare meisjes in de Heldringstichtingen in Zetten, die in verzet waren gekomen tegen het onderdrukkende regime in de instelling. Ze gaf het werkstuk de uitdagende titel

Verzetten mee. Al in deze scriptie zien we de elementen die Jeannettes carrière zouden blijven kenmerken: de inzet voor kwetsbare kinderen, gelijkheid en inclusiviteit – in combinatie met onverschrokken voor de troepen uitlopen.

In 1996 rondde Jeannette een proefschrift af op het snijvlak van vrouwenstudies en Pedagogiek: *Ouderschap als onderneming*. Uit interviews met vijftig ouderparen bleek dat mannen steeds meer een rol in de opvoeding gingen spelen. Dat klonk mooi, maar Jeannette groef een laag dieper. Moeders, constateerde zij, zijn zo blij dat hun mannen eindelijk wat doen in het gezin, dat ze de inzet van de vaders hoger waarderen dan hun eigen bijdragen. Zo ontstonden er volgens haar opnieuw machtsverschillen: “Het is als bij de intrede van mannen in vrouwenberoepen: komen ze net binnen, zitten ze gelijk weer aan de top. Zo plukken mannen de baten van de emancipatie, zelfs binnen het gezin.”

In 1998 sloeg in haar eigen gezin het noodlot toe: haar grote liefde Christian de Zeeuw kreeg alvleesklierkanker. Hij overleed een jaar later, Jeannette moest met hun drie jonge kinderen alleen verder. Het heeft haar leven getekend, maar de krachtige vrouw die ze was, haalde er ook nieuwe inzichten uit: “Door zijn aanwezige afwezigheid heb ik beter begrepen wat van waarde is: elke dag datgene te doen wat er te doen is.”

De dood van Chris zette Jeannette aan het denken over de toekomst. Al langer twijfelde ze over het wetenschappelijke karakter van haar universitaire functie; ze wilde meer met de praktijk van doen hebben. Twee jaar later hakte ze de knoop door en ging bij RENN-IV aan de slag als regiodirecteur. In 2006 werd ze benoemd tot lector Integraal Jeugdbeleid (nu Lectoraat Jeugd, Educatie en Samenleving) bij de Hanzehogeschool, de functie die ze tot aan haar pensioen, vorig jaar, bekleedde en helemaal zelf vorm gaf. Ze kon er al haar talenten, interesses en passies kwijt. In haar lectorale rede ‘*Ploegen & Bouwen: De brede school als open leergemeenschap*’ formuleerde ze een van haar belangrijkste uitgangspunten: “Een gezamenlijk gedragen pedagogische visie is het fundament van de brede school. Het is het kompas dat richting en houvast geeft. Samenwerking tussen professionals van onderwijs, opvang, welzijn en

zorg, samenwerking met ouders en burgers zijn geen doel op zich, maar manieren om complexe vraagstukken aan te pakken die je in je eentje niet te lijf kunt.”

Jeannette was een inspirerende en overtuigende verbindster. Krachten bundelend met vele anderen zette ze zich onvermoeibaar in voor een inclusieve samenleving, die aan elk kind een veilig en gezond opvoedklimaat biedt. Zo ontstond vanaf 2014 ook een nieuwe en intensieve samenwerking met de universitaire orthopedagogiek. Toen raakte Jeannette betrokken bij *Druk & Dwars*, een project waarin samen met gemeentes, het basisonderwijs, de kinderopvang en de sociale wijkteams gewerkt wordt aan het versterken van ouders en educatieve professionals om kinderen met (als) druk en dwars (ervaren) gedrag te includeren in het alledaagse leven van hun gezin en groep.

In 2019 sloeg het noodlot opnieuw toe. Bij Jeannette werd ongeneeslijke kanker vastgesteld. Het tekent haar persoon dat ze daags na die verpletterende diagnose toch in de corona zat toen Sanne te Meerman zijn proefschrift verdedigde. En nog een paar weken voor haar dood zat ze er weer, bij de verdediging van Maruschka Sluiter. Dat haar stoel niet leeg was op deze momenten, heeft voor zowel de betreffende promovendi als de promotoren veel betekend.

In juni 2020 ging Jeannette met pensioen. Bij haar afscheidsfeest ontving ze uit handen van de voorzitter van het College van Bestuur van de Hanzehogeschool de prestigieuze Hanzepenning. Het juryrapport noemt haar een bevlogen pedagoog voor wie ieder kind telt en voor wie inclusie gedurende haar hele loopbaan de drijfveer is geweest. Haar gedachtengoed heeft velen geïnspireerd en blijft doorwerken, in zowel het bruisende *Druk & Dwars* team als het bloeiende Lectoraat dat ze achterlaat. Samen met hen gaan ook wij haar uitstraling, aandacht voor anderen, humor en hartelijkheid ontzettend missen.

Intens gelukkig was ze met haar gezin: tweede partner Peter van Laar, hun beider kinderen en kleinkinderen. Zij moeten verder zonder deze bijzondere vrouw, die hen altijd omringde met liefde. Als een van de laatste dingen die ze deed voor ze stierf, las ze haar kleindochter een boekje voor. Zo was ze, Jeannette, ten volle uit.